

πάντοτε, εξηκολούθει. Εύρισκτο ήδη εις τὸ μέσον τῆς Νυκτὸς τῆς Σοπέν, λευκοὶ δὲ καὶ μαῦροι διετέλουν ὡς ἐν ὄνειρῳ, — ὅταν αἰφνίδιος τρόμος κατέλαβε τὸ ἀκροατήριον.

Αἱ ρόδινοι παρειαὶ τῆς Κοραλίας ὠχρίσαν· οἱ μεγάλοι τῆς ὀφθαλμοὶ ἐγένισαν δάκρυα· κραυγὴ ἰσχυρὰ διάκοψε τὸ ἄσμα τῆς.

Ὅλοι ἔσπευσαν πλησίον τῆς ἀνήσυχοι, ἔντρομοι. Ἄλλ' ἐκείνη, μειδιάσασα μετὰ κόπου :

— Δὲν εἶνε τίποτε ! .. εἶπε· δὲν εἶνε τίποτε ! .. Μὴν ὀμίλητε ! Ἀκούσατε.. ὦ, μὴν ὀμίλητε ! .. »

Ἐσιώπησαν ὅλοι, ἔκπληκτοι καὶ ἀμήχανοι.

Κλίνοσα πρὸς τὰ ἐμπρός, προσεκτικῆ, μὴ τολμῶσα νάναπνεύσῃ, ἡ νεάνις ἤκροατο. Εἰς τὴν σιγὴν τοῦ δάσους διέκρινον τότε κρότον ἀσθενῆ ἀκόμη, ρυθμικὸν καὶ ὑπόκωφον, τὸν κρότον βηματισμοῦ βαρέος, συντρίβοντος τὰ χόρτα.

Εἰς τῶν Ματαβέλων, ὁ ὁποῖος εἶχε πέσῃ κάτω, διὰ νάκουση κολλίτερα, ἠγγέρθη, καὶ με φωνὴν ἠλλοιωμένην ὑπὸ τοῦ τρόμου, εἶπεν :

— Εἶνε Μπαμπᾶς τῶν Αὐτιῶν ! .. Γνωρίζω τὸ βῆμά του. .. Δὲν ἤξεύραμεν πῶς εἶγε ἐδῶ τέτοιο πρᾶγμα. Τί δυστυχία νὰ ἔλθωμεν χωρὶς ὄπλα ! Ἄν θυμώσῃ πού του ἐχάλασαμε τὴν ἡσυχία, πάει, μᾶς ἐτελειώσε ! ..

— Ὅχι ! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία με φωνὴν παλλομένην. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ὡς βεβαίῳ ! Φίλος μας ἔρχεται, ὁ καλλίτερος καὶ πιστότερος φίλος ! .. Γεράρδε, Λίνα, εἶνε ὁ Γολιάθ ! .. θά τον ἐγνωρίζα καὶ ἀνάμεσα σὲ χίλιους !

— Ὁ Γολιάθ ! ἐπανέλαβεν ὁ Γεράρδος, νομίζων ὅτι ἡ ἀδελφὴ του παρεφρόνησε. Τί λές, Κοραλία ; Ἐξέλασες ὅτι τον ἐχάλασε ;

— Ὅχι, ὁ Γολιάθ δὲν ἀπέθανε. Ἐρχεται ! .. Εἶμαι βεβαία, σοῦ λέγω. Ἡ φωνὴ μου τὸν ὠδήγησεν ἕως ἐδῶ !

— Τότε λοιπόν, ἀπεκρίθη ὁ πάντοτε πρακτικὸς Γεράρδος, ἐξακολούθησε, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν δρόμον του. »

Τρέμουσα κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σταθερωτέρα, ἡ φωνὴ τῆς νεάνιδος ἐξηκολούθησε τὴν μελωδίαν τοῦ Σοπέν... Τὸ βῆμα τοῦ παχυδέρμου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐγένετο ἀκουστότερον. Ἐπιτέλους ἐφάνη μακρόθεν ὁ πελώριος ὄγκος του, τὰ μακρὰ του ὄτα, ἡ ἐπιβλητικὴ του προδοσιὰ.

Ἦτο ὁ Γολιάθ, ναί ! Οὕτε ὁ Γεράρδος οὕτε ἡ Λίνα ἀμφέβαλλον πλέον. Ἄλλα κ' ἐκεῖνος, πολὺ πρὸ αὐτῶν, τοὺς εἶχεν ἀναγνωρίσει. Ἐξ ἀποστάσεως χιλιόμετρων, ἡ ἰσχυρὰ του προδοσιὰ τοὺς ὠφραίνετο ἤδη καὶ τὰ μεγάλα του ὄτα ἤκουον τὴν φωνὴν τῆς Κοραλίας. Καὶ τώρα, οἱ μικροὶ νοήμονες ὀφθαλμοὶ του

τὴν διέκριναν καθαρῶς μετὰ τοῦ πλήθους. Ὡς κύων πιστὸς, ἀναγνωρίζων τὸν κύριόν του μετὰ χιλίων, ὁ εὐγενὴς μαστόδουος διηθύνετο τρέχων πρὸς ἐκείνην, — πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ἠγάπα.

Καὶ τότε, — ἀκόμη θαυμαστότερον, — εἶδον ὅτι δὲν ἦτο μόνος. Ἐπὶ τῆς εὐρείας του ράχως, δύο ἀνθρώπων μορφαὶ διεγράφοντο, ὄλονεν εὐδιαικριτώτεραι.

Ἡ Μαργαρόνα ! Ὁ Λεγκέν !.

Ὅλιγα λεπτὰ ἀκόμη, καὶ ἰδοῦ, τὸ ἔδαφος σείεται ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ γίγαντος, τὸ δάσος ὄλον ἀντηγεῖ ἀπὸ μυκηθμούς, ἀπὸ κραυγὰς ἀγαλλιάσεως καὶ ἀγάπης· ἡ Μαργαρόνα θλίβει παράφορος τὰ παιδιὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· ὁ Λεγκέν σκυρπιζει πρὸς ὄλους χαιρετισμούς· ὁ Γολιάθ πληροῦται θωπεῖων, φιλημάτων, δακρύων — θύελλα, κυκλῶν χαρὰς τριλήης !

Οἱ Χονδροκέφαλοι, ἐντελῶς ἤσυχοι πλέον ὡς πρὸ τὰς διαθέσεις τοῦ Μπαμπᾶ τῶν Αὐτιῶν, παρετήρουν μετὰ περιεργείας τὴν παράδοξον ταύτην σκηνὴν, σκεπτόμενοι ἐνδομύχως ὅτι οἱ λευκοὶ τῶν ξένου ἦσαν μεταλλεῖον ἀνεξάντητον θαυμάτων καὶ ἐκπληξέων.

Ἡ γαμήλιος πομπή, οὕτω θαυμασίως ἐπηυξημένη, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον καὶ παρήλασε πρὸ τῶν ἐκθάμβων ἰθαγενῶν. Προηγείτο ὁ Γολιάθ, φέρων ὑπερηφάνως τὰς δύο νεάνιδας ἐπὶ τῶν χαυλιόδοντων του. Ἠκολούθουν ὁ ἱατρὸς Λωμόνδος καὶ ὁ Γεράρδος, περιστοιχίζοντες τὸν Λεγκέν καὶ τὴν Μαργαρόναν. Ἐπειτα ἤρχοντο οἱ Χονδροκέφαλοι, συντεταγμένοι ὡς στρατεύμα.

Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὴν χαρὰν τοῦ κ. Μασσαί, ἐπαναδλέποντος τὴν πιστὴν ὑπηρετήριαν καὶ τὸν ἀγαθὸν Λεγκέν, τοὺς γενναίους αὐτοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς ἀξιώσεις, εἶχον ἐξωθήσῃ μέχρις ἡρωϊσμοῦ τὴν πρὸς τὰ τέκνα του ἀφοσίωσιν ; Διὰ κινήματος αὐθορμητοῦ, τοὺς ἐθλίψε καὶ τοὺς δύο εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ τοὺς νύχρησθησεν μετ' εἰλικρινοῦς συγκινήσεως δι' ὅσα εἶχον πράξῃ ὑπὲρ τῶν ἰδικῶν του.

« Καὶ σύ, καλέ μου Γολιάθ, ἀνέκραξεν ὁ εὐτυχὴς πατήρ, σύ, ὁ ὁποῖος ἐδείχθης φίλος τόσο ἀπαράμιλλος, δὲν θά με χαιρετίσῃς καὶ σύ ; »

Εἰς ταῦτα, ὁ καλὸς Γολιάθ ἀνέπεμψεν ἀσθενῆ γρυλλισμὸν, ἐκίνησεν ἀξιοπρεπέστατα τὴν προδοσιὰ του, καὶ διὰ διαφόρων φιλικῶν νευμάτων, ἀπέδειξεν ὅτι κατενοεῖ τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως. Πρὸς τοὺς κυρίους Βεμπερ καὶ Βρανδεβέννην, οἱ ὁποῖοι ἐπλησίασαν κατόπι νὰ τον χαιρετίσουν, ὁ κύριος Γολιάθ ἐδείχθη εὐγενὴς, ἀλλὰ μᾶλλον ψυχρὸς. Ἡ φίλια του ἦτο πολυτίμος, καὶ δὲν τὴν ἐχάριζε, βλέπετε, τόσο εὐκολα.

Ἐντούτοις, ἔσπευσαν νὰ περιποιηθοῦν τοὺς ταξιδιώτας καὶ νὰ τοὺς προσφέρουν

ὅ,τι καλλίτερον εἶχεν ἡ βασιλικὴ καλύβη. Διὰ τὴν Μαργαρόναν καὶ τὸν Λεγκέν, — οἱ ὁποῖοι διεμαρτύροντο μετριοφρόνως διὰ τὴν ἀντιστροφήν αὐτὴν τῶν ὄρων, — οἱ κύριοι ἔστρωσαν τὴν τράπεζαν, ἐν ᾧ εἰς τὸν Γολιάθ ἀφέθη ἐλευθερὰ ἡ νομὴ τοῦ λιμῶνος διὰ νὰ φάγῃ, καὶ τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ πῖνῃ. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐδίδοντο αἱ ἀναγκαῖαι ἐξηγήσεις περὶ τῆς θαυμασίας αὐτῆς ἀπελευθερώσεως τῶν μνηστήρων, — πρᾶγμα ὄχι καὶ τόσο εὐκόλον, διότι οὕτε ὁ Λεγκέν οὕτε ἡ Μαργαρόνα κατεῖχον τὸ δῶρον τῆς εὐγλωττίας, καὶ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ διηγηθοῦν τὰ γεγονότα μετὰ τάξιν, με σειρὰν καὶ με ἀκρίβειαν. Ὅπως δὲ ποτε, μετὰ πολλὰς ἐρωτήσεις, κατόπι τακτικῆς καὶ ἐπιμόνου ἀνακρίσεως, κατάρθωσαν νὰ μάθουν, ἢ μᾶλλον νάναπλάσουν τὴν ἱστορίαν των :

Μετὰ τὴν δραπέτευσιν τῶν τριῶν παιδιῶν, ἡ θέσις τοῦ Λεγκέν καὶ τῆς Μαργαρόνας εἶχε γίνῃ πολὺ κρίσιμος. Ὁ Γιάτας ἐθεώρησε τὴν φυγὴν αὐτὴν ὡς οἰωνόν, ὡς προμήνυμα τῆς φυγῆς τῆς μνηστῆς του, — εἰκασία ὄχι τόσο παράλογος, — καὶ διὰ νὰ προλάβῃ τὴν συμφορὰν, ἤρχισε νὰπέσει τὸν Λεγκέν μετὰ σκληρότερα βασανιστήρια, ἂν δὲν ἀπεκάλυπτεν ἀμέσως ποῦ εὕρισκοντο οἱ φυγάδες. Τότε ὁ Λεγκέν συνέλαβε τὴν φαινήν ἰδέαν νὰ εἴπῃ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, δηλαδὴ ὅτι τὸ « κ α κ ὀ μ α ν ι τ ο ὀ » τοὺς εἶχε πάρῃ τὴν νύκτα, καὶ ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θά τους ἐγύριζεν ὀπίσω.

Ἡ ἐξηγήσις αὐτὴ δὲν δυσπρόστησε τὸν Γιάταν· ἱκανοποιεῖ ἀκόμη καὶ τὸ ἀσθημα τῆς ἐκδικήσεως, τὸ ὁποῖον ἔτρεφεν ἡ αἰμοδιψὴς του ψυχὴ, διότι ἐφαντάζετο ὅτι τὸ σκληρὸν μανιτοῦ θά ἦτο πολὺ ἰσχυρότερον ἀπὸ αὐτόν, ὑπὸ ἔσφιιν τιμωριῶν καὶ βασανιστηρίων. Οὕτω καθεὶ συγᾶσας, καὶ καταγοητευθεὶς μάλιστα ἀπὸ τὴν τροπὴν, τὴν ὁποῖαν ἐλάμβανον τὰ πράγματα, ἤρχισε μετὰ νέον ζῆλον νὰ παρασκευάζῃ τὰ τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ ἐορταθῇ μετὰ λαμπρότητα πρωτοφανῆ καὶ ἀνήκουστον.

Ἡ Μαργαρόνα ἐβλεπεν ἀπαθὴς τὰς μεγάλας αὐτὰς προετοιμασίας· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου, ἐπέθετο ὅτι ἦτο δύσκολον ἢ μᾶλλον ἀδύνατον νὰ τον ἀποφύγῃ. Ὁ Λεγκέν ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του ὄλωσ-διόλου. Μίαν ἡμέραν, οἱ μαῦροι διάβολοι ἀνεκάλυψαν, κρυμμένον εἰς τὸν καλαμῶνα τοῦ ποταμοῦ, τὸ πλοιαρίον, τὸ ὁποῖον κατεσκευάζε, καὶ τὸ συνέτριψαν, τὸ κατέστρεψαν. Ἀπελπίς τότε ὁ ναύτης, εἶπε πρὸς τὴν μνηστῆν του :

— Νὰ πέσωμε μαζὶ ἐστὸ ποτάμι, Μαργαρόνα. Δὲν εἶνε ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ γλυτώσωμε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Γιάτα !

Ἡ ρομαντικὴ αὕτη πρότασις δὲν ἐ-

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΕΛΛΟΣΠΑΝΤΩΝ ἰδοῦ καὶ ἡ ὁδὸς Πατησίων, ἐπὶ τῆς ὁποίας θά ἐξακολουθήσωμεν μετὰ περίπατον μας, δὲν τὸν μακρὸν ἐκείνον καὶ — ἄς τον εἰποῦμεν Μετεωρολογικόν, — σταθμὸν μας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀλεξάνδρας. Εἰς τὸ τέλος, ἡ ὁδὸς Ἀλεξάνδρας χάνει τὴν εὐθιότητα τῆς· γίνεται ἐλιπκοειδής, περικάμπει τὸ γήπεδον τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμναστηρίου καὶ ἐκβάλλει ἐπὶ τῆς μεγάλῃ ὁδοῦ, τῆς εὐρείας, τῆς πολυανθρώπου, τῆς ἐκτεταμένης, τῆς ἀρχομένης ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς πόλεως· καὶ καταηγούσης εἰς τὸ προάστειον.

Τὴν γνωρίζετε ὅλοι τὴν ὁδὸν Πατησίων, καὶ οἱ πλησίον καὶ οἱ μακρὰν. Ὑπάρχει περὶ αὐτῆς λαϊκὸν δίστιχον, τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη ὑπερέβη, νομίζω, τὰ ἄττικα σύνορα :

Ψυχὴ μου ἐτὰ Πατήσια,
Ποῦ πάει ὁ δρόμος ἴσια ! ..

Τὸ δίστιχον αὐτὸ, με ὄλην τὴν συντομίαν του, μᾶς λέγει πολλὰ πράγματα. Πρῶτον ὅτι ἡ ὁδὸς Πατησίων εἶνε εὐθεῖα, δεύτερον ὅτι εἶνε ὠραία, θαυμασίως ὠραία, (ψυχὴ μου !) ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα τῶν καλλιτέρων, τῶν ἀναφυκτικωτέρων, τῶν δροσερωτέρων ἀθηναϊκῶν περιπάτων... Μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ὁ περίπατος αὐτὸς δὲν εἶνε πλέον τοῦ συρμού. Ἄλλοτε, μέχρι πρὸ δέκα ἐτῶν ἀκόμη, ἡ ὁδὸς Πατησίων ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς. Κάθε ἀπόγευμα, ὄλος ὁ κομψὸς κόσμος τῆς πρωτευούσης συνεκέντρουτο ἐδῶ. Καὶ ἡ κίνησις ἦτο τόσο ζωηρὰ, ὅσον εἶνε σήμερον εἰς τὴν Δενδροστοιχίαν καὶ εἰς τὸ Ζάππειον. Ἄλλ' ἀφότου ἠτοιμάσθησαν καὶ ἐκαλλωπίσθησαν οἱ νέοι περίπατοι, ἡ ὁδὸς Πατησίων σιγά-σιγά ἐγκατελείφη, καὶ τώρα, τὰς συνήθεις ἡμέρας, οἱ περιπατηταὶ εἶνε σπάνιοι. Ὑπάρχον ὅμως καὶ ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ὁδὸς Πατησίων ἐπαναδλέπει τὴν πρώτην τῆς δόξαν· παραδείγματός χάριν, τὴν Πρωτομαγιάν, τὴν Καθαρὰν Δευτέραν, τὸ πλῆθος τῶν Ἀθηναίων συρρεῖ ἀπειρον, οἱ πεζοὶ συνωστίζονται εἰς τὰ πεζοδρόμια, τὰ λεωφορεῖα καὶ τὰ τραμ εἶνε γεμάτα, ἡ κίνησις εἰπέροποτε ζωηροτάτη, ἡ βοὴ μεγάλη, ἡ κόνις υπερνεφέλος... Ἀλλὰ τὸ δνετρον ὀλίγον διαρκεῖ· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ ὁδὸς ἀπομένει καὶ πάλιν ἔρημος, ἡσυχος, μελαγχολικὴ, θρηνοῦσα σιγῆλῶς τὰ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Πράγματὰ που περισσεύουν Μὴν τα ρίψῃς ἐστὸν ἀέρα· Φύλαξ' τα καὶ χρησιμεύουν Σάντα χρειασθῆς μιὰ ἡμέρα.

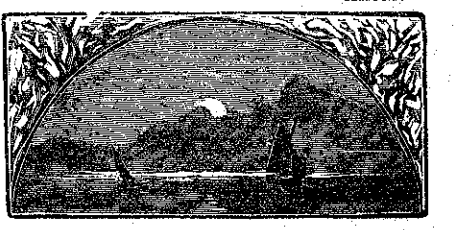
Δὲν ἀρκεῖ νὰ τὴν μανθάνῃς Τὴν καλὴ τὴ συμβουλήν· Μόνον ὅταν τὴν κάνῃς, Μόνον τότε σὲ ὠφελεῖ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

π ε ρ α σ μ ε ν α μ ε γ α λ ε ῖ α . . . Ταῦτα λέγων, δὲν ἐνοῶ ὅτι ἡ ὁδὸς Πατησίων στερεῖται κινήσεως. Ἀπεναντίας, ἡ κίνησις τῆς εἶνε ζωηροτάτη· ἂν τὴν ἐγκατέλειψεν ὁ κομψὸς κόσμος, ἀλλ' οἱ διαβάται τῆς εἶνε πολλοὶ· ἄμαξαι, ποδήλατα, λεωφορεῖα τὴν διασχίζου, τὸ τραμ μεταφέρει διαρκῶς ἐπιβάτας, καὶ ἐν γένει παρουσιάζει τὴν ὄψιν μίως τῶν κυριτέρων ἀρτηριῶν τῆς πόλεως. Ἐπειτα, ἐκτὸς τῶν πολυασχῶλων διαβατῶν, ὑπάρχου καὶ ἀρκετοὶ περιπατηταί, οἱ ὁποῖοι τὴν προτιμοῦν ἀκόμη, ἄλλοι διὰ νάποφύγουν τὴν πολυκοσμίαν τῶν περιπάτων τοῦ συρμού, ἄλλοι χάριν ποικιλίας, καὶ ἄλλοι, — αὐτοὶ εἶνε οἱ γερωντότεροι, — διότι ἐμμένουν εἰς τὰς παλαιὰς τῶν συνήθειας.

Ἡ ὁδὸς Πατησίων ἀποτελεῖ, οὕτως εἰπαῖν, τὸ π α ν τ ᾶ ν, τὸ ταῖρι τῆς ὁδοῦ Κηφισίας. Εἶνε δηλαδὴ καὶ αὐτὴ μία ἀπὸ τὰς μεγάλας λεωφόρους, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν κατ' εὐθειαν ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς πόλεως, εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἐχει εὐρεὰ πεζοδρόμια, διπλὴν δενδροστοιχίαν, ἀνοικτὸν ὀρίζοντα, θεατικὴν ὄψιν, πολλὰ ὠραία μέγαρα, λαμπρὰς ἐπαύλεις εἰς τὸ τέλος τῆς — ὅταν γίνεται πλέον ἐξοχικὴ, — ἄφθονα κέντρα ἀναφυχῆς, καθ' ὅλον τὴν τὸ μήκος, καὶ ἀρκετὰ καταστήματα καὶ μαγαζεῖα εἰς τὴν ἀρχήν, ὅταν εἶνε ἀκόμη ὁδὸς τῆς πόλεως. Δὲν εἶνε ὅμως τὴν ἀριστοκρατικὴν ἐκείνην ὄψιν τῆς ὁδοῦ Κηφισίας. Εἶνε ὁδὸς λαϊκωτέρα. Ἡ σειρά τῶν μεγάρων τῆς δὲν εἶνε ἀδιάσπαστος· διακόπτεται συχνότατα ἀπὸ οἰκίας μικράς, κοινὰς, μᾶλλον ταπεινοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐπειτα τὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα ἐσημειώσαμεν εἰς τὴν ἀρχήν, — ἐστιατόρια λαϊκὰ, κουρεῖα, παντοπωλεῖα, ὀπωροπωλεῖα, ὑποδηματοποιεῖα, καπνοπωλεῖα, καφενεῖα κτλ. — προσθέτου εἰς τὴν γραφικότητά τῆς, εἰς τὸν φωτισμὸν τῆς, εἰς τὴν ζωὴν τῆς, ἀλλὰ τῆς ἀφαιροῦν κάτι ἀπὸ ἡσυχίαν καὶ καθαριότητα. Ποῦ ἡ ἀριστερὰ ἐκείνη πλευρὰ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ὄλω ἀπὸ μέγαρα, καὶ ὄλω ἀπὸ κήπους ! Ἀλλὰ σὰς εἶπα ὅτι τοιαύτη σειρά, τοιαύτη ἡρέμος μεγαλοπρέπεια, δὲν ἀπαντᾶται εἰς ἄλλην ὁδὸν τῶν Ἀθηνῶν.

Τὰ κυριώτερα τῶν κτιρίων τῆς ὁδοῦ Πατησίων εἶνε τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ τὸ Κεντρικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. Θά τα ἐπισκεφθῶμεν εἰς τοὺς προσεχῆς μας περιπάτους.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Βραβεύθει
ὕπὸ τὸ ψευδώνυμον Ζαφειρὸς Μεσαιὼν
εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τῆς Μεταφράσεως
ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.
(*Ἰδε φυλλάδιον 8ον, σελ. 66)

Η ΤΥΦΛΗ ΓΙΑΓΙΑ

« Ἀγαπημένη μου γιαγιά,
στηρίξου μη φοβάσαι
Ἄν καὶ μικρή, θά σ' ὀδηγῶ
τόσο καλά, σάν νᾶσαι
Μὲ τὴν νταντά σου ἔννοια σου
πηγαίνομε περπάται...
— Γλυκύ μου φῶς, » εἶπε ἡ γιαγιά
μὲ δακρυμένο μάτι,
« Δὲν θέλω μιὰ γριὰ τυφλή,
μικρὸ παιδί ὡς ἐσένα,
Ἄντὶ νὰ παιζῆς μὲ παιδιὰ
φαιδρά, εὐτυχισμένα,
Νὰ μ' ὀδηγῆς περίλυπο
δὲν θέλω σὲ λυποῦμαι...
— Γιαγιά μου, ἴσως λησμόνησες
μὰ γὼ σάν συλλογοῦμαι,
Πῶς δταν ἤμουνε μωρὸ
κι' ἀδύναμο ἀκόμα,
Καὶ σ' εἶχες τὰ ματάκια σου,
φιλώντάς με 'στὸ στόμα,
Στὴν ἀγκαλιά σου μ' ἐπαιρνες
κι' ἀκούραστη, μὲ χάδια,
Στὸν κῆπό σου μ' ἐπήγαινες,
'στὸ δάσος, 'στὰ λειβάδια,
Νὰ κόψωμ' ἀνθὴ χαριωπά,
τάρνακια μας νὰ ἰδοῦμε
Καὶ τὰ γλυκόλαλα πουλιὰ
'αὐτὲς καστανιὲς νάκούμε...
Δὲν εἶμαι τόσο ἀχάριστο,
τὴν χάρι σου γνωρίζω
Καὶ 'στὸ πυκνὸ σκοτάδι σου
τὸ φῶς μου σοῦ δανειζῶ! »
I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 377)

Ἐπίσης καὶ ὁ Ρενὼ κατώρθωσε νὰ εὕρῃ μίαν φαίαν γενειάδα καὶ μίαν περούκαν τοῦ ἰδίου χρώματος, διὰ τῶν ὁποίων ὁ κακούργος μετεμορφώθη εἰς γέροντα, ρακένδυτον μὲν, ὅπως καὶ ὁ σύντροφός του, ἀλλὰ σεβάσιμον καὶ σχεδὸν συμπαθῆ. Μὲ τὰς προετοιμασίας αὐτὰς ἡ νύξ εἶχε προχωρήσῃ, καὶ ἀνέβηλον διὰ τὴν ἐπαύριον τὴν ἐπίσημόν των εἰσοδὸν εἰς Ταρραγόνα.
Ὁ Ρενὼ προηγήθη ὡς ἀνιχνευτής, καὶ ἀφ' οὗ εὗρε κατάλυμα καλόν, ἐπέστρεψε τὸ ἐσπέρας καὶ παρέλαβε τὸν Μπρόου, ὁ ὅποιος τόσο καλὰ ἐπαίξε τὸ πρόσωπον τοῦ κωφαλάου, ὥστε καθ' ὁδὸν ὁ σύντροφός του δὲν κατώρθωσε νὰ τῷ ἀποσπᾷ οὔτε μίαν λέξιν.
Ὁ Ἀγγλὸς ἐσκέπτετο βαθίως, καὶ ἀναμφιβόλως, ἐμελέτα τὸ νέον τοῦ σχεδίου... Μόνον ὅταν εὐρέθησαν μόνον εἰς τὸ μικρὸν καὶ ἐλεεινὸν οἴκημα, τὸ ὁποῖον εἶχον ἐνοικίασῃ, ἤξισσε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν σύντροφόν του καὶ νὰ τῷ εἴπῃ, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶχον νὰ κάμουν ἄλλο, εἰμὴ νὰ κατασκοπεύουν ἐπιμελῶς τὰς κινήσεις τοῦ Ρογήρου, καὶ προπάντων τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμῶν, τοῦ ἐπιφοβωτέρου ἀναντιρρήτως.
Πολλάκις τῆς ἡμέρας οἱ δύο κακούργοι συνητῶντο διὰ νὰνακλινοῦσι πρὸς ἀλλήλους τὸ ἀποτελεσματικὴν κατασκοπεύσασιν, τὴν ὁποίαν ἐνήργουν καθεὶς χωριστά. Ἄλλ' ὁ θεὸς καὶ ὁ ἀνεπίδως, καθὼς ἐφαίνετο, ποτὲ δὲν ἄρναν τὸς φίλους των καὶ ποτὲ δὲν ἔμεναν μόνον. Ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόου, βλέποντες ὅτι ἡ κατάλληλος περίστασις δὲν ἐπαρουσιάζετο μόνη, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν προκαλέσουν.
Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμῶν διήρχετο ὁδὸν τῶν ὁδῶν, — ἐκτὸς ἐκείνων, καθ' ἃς εἶχεν ὑπηρεσίαν, — εἴτε μετὰ τοῦ Ρογήρου καὶ τῶν ἀχωρίστων Παπαφίγκου καὶ Λαδουρέκου, εἴτε μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματός του, ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε κάμη φίλους πολλούς. Ὅσοφ ἦτο δυνατόν, οὐδεὶς τῶν φίλων μας ἐρριφοκινδύνευε νὰ μεταβιῆν μόνος εἰς ἔρημα μέρη, καὶ διὰ τοῦτο μίαν ἐνέδραν ἢ μίαν βιαίαν ἀπαγωγὴν ὀλίγας πιθανότητας ἐπιτυχίας εἶχον. Ἡ παρατεινομένη ἀπουσία τοῦ ἱππότη Σιλβίου Ροκαυτὲν καὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου Παλουάκου, ἦτο τὸ μόνον μαῦρον σημεῖον εἰς τὸν ὄριζόντα τῶν φίλων μας. Τὴν ἐκ Κἀδιξ ἀναχωρησάντων, οἱ δύο εὐπατρίδιαι ἀνήγγειλαν δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Ρογήρον ἄλλ' ἔκτοτε οὐδεμία ἠκούσθη εἰδήσις περὶ αὐτῶν, καὶ ὅσῳ παρήρχετο ὁ καιρὸς, τόσο ἠβξάνεν ἡ ἀγωνία τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Λουδοβίκου περὶ τῆς τύχης τῶν προσφιλῶν των.

Πολὺ μονότονος ἦτο ὁ βίος τῶν Γάλλων στρατιωτῶν, τῶν ἀποτελούντων τὴν φρουρὰν τῆς Ταρραγόνας· ἐπεζήτητον ὅθεν ἀπλήστως πᾶσαν εὐκαιρίαν διασκεδάσεως. Ἐπὶ τούτου θὰ ἐστηρίζοντο οἱ δύο κακούργοι, διὰ νὰ φέρουν εἰς τὰ νερά των τοὺς Νοαρμῶν καὶ νὰ τοὺς ξεμπερδεύσουν. Ἡ προσοχὴ των ἦτο τώρα ἐστραμμένη ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου. Ἐσχεδιάζον νὰ ἐξαφανίσουν πρῶτα αὐτόν· τότε βεβαίως οἱ φίλοι του θὰ ἐσπευδον πρὸς ἀναζήτησίν του, θάπεμονοῦντο ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖ ἡ καταστροφὴ των θὰ ἦτο εὐλόγητος.
Ἐπιτέλους ὁ Μπρόου ἐνόμισεν ὅτι εὕρε μέσον διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὸν μαρκήσιον εἰς τὴν παγίδα.
Εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματός του εἶχε παρασημοφορηθῆ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, καὶ οἱ συνάδελφοί του ἀπεφάσισαν νὰ ἐορτάσουν τὸ γεγονός διὰ μεγάλου γεύματος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ προσεκαλοῦντο πολυάριθμοι ἀξιωματικοὶ ἐξ ὅλων τῶν σωμάτων.
Ὁ Μπρόου ἔμαθε τὸ πρᾶγμα, περιπλανώμενος ἀνά τὴν πόλιν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῆ. Κατ' ἀρχάς, δι' ὀλίγων χρημάτων, ἐξησφάλισε τὴν συνδρομὴν ἐνὸς Ἰσπανοῦ. Ἐφυλάχθη βεβαίως νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ ὅλους τοὺς μυσταροῦς του σκοπούς, τῷ ἔδωκεν ὅμως νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐνέδρας ἐναντίον Γάλλου, ὁ δὲ Ταρραγοναῖος, ὡς καλὸς πατριώτης, τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν βοηθήσῃ προθύμως.
Ἡ ὁρισθεῖσα ἡμέρα ἔφθασεν. Ἦδη ἀρκετοὶ ἀξιωματικοί, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ Νοαρμῶν, ὁ Λεντοῦ καὶ ὁ Δαρσιέ, εὐρίσκοντο συνηθροισμένοι εἰς τὴν ἰσχυρίαν αἴθουσαν τῆς ποζέδας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ παρατεθῆ τὸ γεῦμα. Ἀνέμενον τὸν ἐορτάζοντα συνάδελφόν των, καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἐκάθησαν περὶ τὴν τράπεζαν καὶ ἤρχισαν νὰ πίνουν, συνομιλοῦντες φαιδρῶς.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπαρουσιάσθη ὁ Ταρραγοναῖος, περιβεβλημένος ὑπὸ τοῦ Μπρόου μὲ μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐνεχείρισεν δι' ἐνὸς ὑπάρχοντος πρὸς τὸν μαρκήσιον, συνομιλοῦντα τότε μετὰ τοῦ Δαρσιέ. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:
« Δύο φίλοι, ἐρχόμενοι ἀπὸ τὸ Κἀδιξ, εὐρίσκοντε ἤδη εἰς τὴν Ταρραγόναν, εἰς τινα οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Λέοντος.
« Εἶνε εἰς θέσιν νὰ σας δώσουν σπουδαίας καὶ εὐχαρίστους εἰδήσεις, ἀν θελήσῃτε νὰ τοὺς ἀνταμώσετε ἀμέσως, διότι τὸ πρᾶγμα εἶνε κατεπεῖγον.
« Θὰ σας ἐξηγήσουν, ὅτι εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ κρυπτονται, διὰ νὰ μὴ διεγείρουν τὰς ὑποψίας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καταδιώκουν τὸν ἀνεπίδόν σας καὶ ὑμᾶς.
« Ὁ ἐπιφέρων τὴν παρούσαν, θὰ σας ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κρύπτην των.
« Ὁ ἱππότης »

Ἄναγνώντας τὴν μυστηριώδη αὐτὴν ἐπιστολήν, ὁ μαρκήσιος εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν.
— Τί ἔχετε; τὸν ἠρώτησεν ὁ Δαρσιέ.
— Ἐνα γράμμα... διαβάσατέ το καὶ πῆτέ μου τὴν γνώμην σας.
— Τὴν γνώμην μου;... Ἡ γνώμην μου εἶνε... νὰ προσφέρωμιν ἕνα ποτήρι κρασί εἰς τὸν ὀδηγόν σας, διὰ νὰ λάβῃ δυνάμεις...
Καὶ ἀμέσως ὁ Δαρσιέ ἐξῆλθεν, εὗρε τὸν ἀπεσταλλένον, τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τῷ εἶπεν:
— Ἐλα μαζί μου... πᾶμε!
Ὁ Ἰσπανὸς τὸν ἠκολούθησε, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.
Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε τὸν σκοπόν του. Ἐλπίζων ὅτι ἡ εὐκαιρία ἦτο καλὴ διὰ νὰ κάμῃ μίαν ἀστειότητα εἰς τὸν συνάδελφόν του, ἀπεφάσισε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ὀδηγόν αὐτόν, ἀντὶ τοῦ μαρκησίου. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίου, θὰ ἐπέστρεφε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἀσημάντου, θὰ ἐξηκολούθει τὸ ἀστειόν του μέχρι τέλους.
Οἱ δύο ἄνδρες ἀπῆλθον. Καθ' ὁδόν, ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνοντο τοῦ κέντρου τῆς πόλεως καὶ εἰσεδύνον εἰς λαβύρινθον στενῶν καὶ ἐρήμων δρομίσκων, ὁ ὑπολοχαγὸς ἤρχισεν νὰ συλλογιζέται μήπως ἦτο ἀφρσύνη, ὅτι ἔκαμαν, μήπως ἐπρόκειτο περὶ ἐνέδρας σοβαρᾶς... Ἐγνωρίζεν ἄλλως τε τὰς περιπετείας τοῦ μαρκησίου καὶ τὸ αἶτιον αὐτῶν... Ὅπως δὴ ποτε, ἠκολούθει τὸν ἄγνωστον.
Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Λουδοβίκος Νοαρμῶν, ἀφ' οὗ ἀνέμενεν εἰς μάτην ἐπὶ δέκα λεπτά, ἐζήτησε τὸν ἀπεσταλλένον, καὶ ἰδὼν ὅτι εἶχε γίνῃ ἀφαντος, καθὼς καὶ ὁ Δαρσιέ, κατελήφθη ὑπὸ ζωηρᾶς ἀνησυχίας.
Ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὴν μυστηριώδη ἐπιστολήν καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μόνος του εἰς τὴν ὁδὸν Λέοντος, νὰ εὕρῃ τὸ οἶκημα τῶν «φίλων», ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῆ διαδοχικῶς ὅλας τὰς οἰκίας τῆς ὁδοῦ ἐκείνης. Καὶ ζήτησας συγγνώμην ἀπὸ τοὺς συνδικτυμόνας του, ἐξῆλθεν.
Ἐν τούτοις ὁ Δαρσιέ, ἀνησυχῶν ὄλονεν περισσότερον, ἐπεχείρησε καθ' ὁδὸν νὰνακρίνη τὸν ὀδηγόν του. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀπῆντα ἀστεροτύπως εἰς ὄλας του τὰς ἐρωτήσεις:
— Ἄ ν τ α π ρ ὶ ν τ ο ! (ἐλάτε γρήγορα!)
Ἐπιτέλους οἱ δύο ἄνδρες ἔφθασαν εἰς ἕνα δρομίσκον σκολιόν.
— Κ ἄ λ λ ε ν τ ἔ Λ ε ὶ ν ε, εἶπεν ὁ Ἰσπανός.
— Ἄ, εἶνε ἡ ὁδὸς τοῦ Λέοντος, ἀπεκρίθη ὁ Δαρσιέ. Πολὺ ἀσχημος δρόμος! Ὁ βασιλεὺς τῶν ζῶων δὲν θὰ ἐκολακεύετο πολὺ ἂν ἤξευρε ὅτι σὲ τέτοιον παλησοκάκον ἔδωσαν τὸνομά του.

Ὁ ὀδηγὸς ἐκτύπησε τὴν θύραν ἐνὸς ἐλεεινοῦ οἰκίσκου, καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν ἀξιωματικόν νὰ σιωπήσῃ. Ἡ θύρα ἤνοιξε, καὶ πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ ὁ Δαρσιέ νὰ τῆθῃ εἰς ἄμυναν, δύο ἄνδρες ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐσκέπασαν μ' ἕνα μεγάλο μανδύαν καὶ τὸν ἐτράβηξαν μέσα εἰς τὸ σπίτι.
Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐκπλήξεως, ὁ Δαρσιέ ἐδοκίμασε νὰπαλλαχθῆ τοῦ μανδύου, ὁ ὅποιος τὸν ἐτύφλωνε. Μὲ κίνημα ἰσχυρὸν καὶ ἀπτόμοτον, τὸ κατώρθωσεν. Ἄλλ' ἀμέσως οἱ τρεῖς ἀλιτήριοι τὸν συνέλαβον ἀπὸ τοὺς βραχίονας. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἀντίστατο μὲ ὄλην τὴν δύναμιν, καὶ διὰ τοῦ ὄμου ἀπώθησε τὸν Ρενὼ τόσο ὀρμητικῶς, ὥστε ὁ κακούργος ἐξεσφραδονίσθη εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν. Ἐπωφεληθεὶς τοῦ γεγονότος τούτου, ὁ Δαρσιέ κατώρθωσε νὰ πελευθερώσῃ τὰς χεῖράς του, καὶ σύρας

προσβάλλῃ τὸν Γάλλον ἐκ τοῦ πλησίον. Μικρὸθεν ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόου τὸν ἐπυροδόλησαν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, διότι αἱ χεῖρες των ἔτρεμαν. Ὁ Ἰσπανὸς ἐκκραδᾷκε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ μὲ τὸν λάζον του· ἀλλὰ δὲν τὴν εὗρε...
Δυστυχῶς ἡ θύρα ἦτο κλειδωμένη « καὶ τὸ κλειδί παρμένο». Ὁ Δαρσιέ, μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ, θὰ ὑπέκυπτε μετ' ὀλίγον ἀναμφιβόλως, διότι ὁ μὲν Ἀγγλὸς ἐγέμιζε πάλιν τὸ πιστόλι του, ὁ δὲ Ρενὼ, συνελθὼν ὀλίγον, ἤρπασεν ἕνα τουφέκι, εὐρισκόμενον ἐκεῖ τοῦ, καὶ ἐσκόπευεν ἤδη τὸν ὑπολοχαγόν. Ὁ Δαρσιέ ἐκραύγαζε λυσσωδῶς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐλκύσῃ κανένα ἔσωθεν.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἐξεδιάσθη καὶ ὁ Νοαρμῶν ἐπεφάνη, κρατῶν μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ ξίφος του καὶ μὲ τὴν ἄλλην πιστόλιον.

« Μακρὸθεν ὁ Ρενὼ καὶ ὁ Μπρόου τὸν ἐπυροδόλησαν. » (Σελ. 389, στήλ. γ'.)

ταχέως τὸ ξίφος του, ἐστηρίχθη μὲ τὴν ῥάχιν εἰς τὸν τοῖχον, διὰ νὰ μὴ περικυκλωθῆ. Οἱ ἄλλοι ἐφοβήθησαν νὰ πλησιάσουν.
Ὁ Ρενὼ ἐν τῷ μεταξύ ἀνηγέρθη καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἐπιτεθῆ ἐκ νέου. Ἄλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις του, δταν ἀνεγνώρισε τὸν Δαρσιέ! Ἀφ' ἐτέρου καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Ἡ γενειὰς τοῦ πανούργου εἶχε πέσῃ κατὰ τὴν πάλιν, καὶ ἀπεκαλύφθη ἡ ἀκρωτηριασμένη μορφή τοῦ πρώην ὑπηρέτου τοῦ ξενοδοχείου...
— Παληάνθρωπε! ἀνέκραξεν ἐκμυνης ὁ Δαρσιέ. Δὲν σου ἔφτασε λοιπὸν τὸ ξύλο που ἔφαγες τὴν ἄλλη φορὰ;... Ἐλα ἐδῶ, νὰ σου δεῖξω τώρα!... Ἄλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ

ἰδῶν τὸν Ρενὼ καὶ τὸν Μπρόου, ἐνόησε τὰ πάντα. Ἐπυροδόλησε καὶ συνέτριψε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰσπανοῦ· ἀμέσως δέ, ἐπιπεσὼν κατὰ τοῦ Μπρόου, τὸν ἔρριψε κάτω, ἐν ᾧ ὁ Δαρσιέ ἔκαμαν τὰ ἴδια εἰς τὸν Ρενὼ.
— Τώρα εἴμεθα κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης! ἀνέκραξε φαιδρῶς ὁ Λουδοβίκος. Οἱ ἐχθροὶ εἶνε νεκροὶ ἢ αἰχμάλωτοι!
— Μοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν, ἀπεκρίθη ὁ Δαρσιέ. Ἄλλὰ πῶς εὐρέθης ἐδῶ;
— Δὲν ἤξευρα τὸ σπίτι· ἤκουσα ὁμῶς ἀπέξω τὰς φωνάς σου, ἐνόησα, ἔδωσα μιὰ κλωτσιὰ τῆς πόρτας καὶ... Ἄλλὰ τί θὰ τοὺς κάμωμεν τώρα αὐτοὺς τοὺς κακούργους;
— Δὲν θὰ τοὺς συγχωρήσωμεν βέ-

βαια! είπεν ο Δαρσνί. Είς πολὺ ἐπικίνδυνος καὶ ἱκανοὶ νάρχησον πάλιν τὰ ἴδια. Ἡ γνώμη μου εἶνε νά τους τουφεκίσωμεν ἀμέσως.

— Ὅχι, φίλτατε Δαρσνί. Προτιμῶ νά τους ὀδηγήσωμεν εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν καὶ νά τους πετάξωμεν ἔξω. Ἐξορία!

Ὁ Δαρσνί διεμαρτυρήθη, ἀλλ' ὁ Νοαρμὼν ἐπέμεινε.

— Τί τα θέλετε, εἶπε δὲν μου ἐρχεται νά φονεύσω ἀνθρώπους ἀόπλους καὶ ἡττημένους. Δὲν συνειθίζω νά μεταχειρίζωμαι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς αἰχμαλώτους μου. Πητέ με μεγάλωψυχον, πητέ με ἀνόητον... τέτοιος εἶμαι!

(Ἐπετά συνέχεια) — ΚΙΜΟΝ ΑΔΙΚΙΑΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire

ΤΟ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ

(Προβηγκιανὸν Παραμῦθον.)

Τώρα πού τελείωσες τὴν ἐργασίαν σου, ἔλα, Νίτσα μου, νά σου πῶ γιὰ τὸ γαϊδουράκι τοῦ Τζανέτου. Τὸν καίμενο τὸν Τζανέτο! ... Ἦταν, λέει, αὐγὴ, γὰρ αὐθιγῆ καὶ πηγαίνε ἔνα γαϊδουράκι καὶ Θεοῦ, πού νοίκιασε ἕνα γαϊδουράκι καὶ πηγε 'στὴν ἀγορά. Ἐκεῖ, κάποιος τοῦ εἶπε πὼς πουλήθησαν κάτι ὠραῖα αὐγὰ γαϊδουριού, — μὴ γελᾷς, Νίτσα, ἀπὸ τώρα, — πού μποροῦσαν, λέει, νά βγάλουν τὰ ὠραιότερα γαϊδουράκια.

— Καλὰ, εἶπε μέσα του ὁ Τζανέτος δὲν το λέω κανενός, πηγαίνω, ἀγοράζω ἕνα, καὶ νά κ' ἐγὼ σὲ λίγο μὲ δικό μου γαϊδουράκι.

Γύριζε, πού λές, 'στὴν ἀγορά ὁ Τζανέτος κ' ἐφαχγε νά βρῆ τὸν πουλητὴ. Γύριζε, ὡς που μπήκε 'ς ἕνα φαρμακεῖο.

— Μὲ συμπάθειο, ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶπε δὲν πουλάτε ἐδῶ αὐγὰ γαϊδουριού;

— Γάλα δηλαδή, τοῦ εἶπαν.

— Ὅχι, αὐγὰ σᾶς εἶπα. . . ἤθελα νὰγοράσω κ' ἐγὼ ἕνα.

— Τί ἕνα;

— Κομφάηκε; εἶπε μέσα του ὁ Τζανέτος. Ἐνα αὐγὸ!

— Ἄ, ξέρω, ξέρω... (τὸν καίμενο!) Λυποῦμαι, μὰ τα πούλησα ὅλα ἐδῶ κ' ὄχτώ μέρες, χριστιανέ μου. Περιμένω ὁμως καινούργια, ἂν δὲν βιάζεσαι, πέρα ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες.

— Καλὰ, σᾶς εὐχαριστῶ. Συμπάθειστε μὲ πού σας ἐνώχλησα.

Τράβηξε πάρα πέρα καὶ ἀπάντησε μιά γυναῖκα πού φώναζε:

— Ἐδῶ τὰ αὐγὰ!.. ὠραῖα αὐγὰ!..

— Πράξτε φέσκα αὐρά!

— Ἐ σὺ, κυρά, τίς φωνάζει; ὁ Τζανέτος μὲ συμπάθειο, ἂν δὲν κάνω λάθος, ἐσὺ πού πουλᾷς αὐγὰ, μήπως ξέρεις πού μπορῶ νά εὔρω αὐγὰ γαϊδουριού;

— Τί εἶπες! ;

— Αὐγὰ γαϊδουριού...

— Μπᾶ κακό πού μ' ἤρε!

λεῖς αὐγὰ γαϊδουριού; (τὸν καίμενο!)... Ναι... ναι... ἔχει ἔδω πολλά. Τράβα ἴσα, ὕστερα δεξιὰ, ὕστερα κατὰ τὸ ζερβό σου χέρι, ὕστερα θὰ ἴδῃς ἕνα φουρνάριον... τότε νά τραβήξῃς πρὸς τὰ ὀπίσω κ' ἐκεῖ νά ρωτήσῃς.

Ὁ Τζανέτος τράβηξε ἴσα, ὕστερα δεξιὰ, ὕστερα ἀριστερὰ, καὶ τέλος, κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο σπίτι, εἶδε ἕναν ἀνθρώπον πού κάπνιζε μιά μεγάλη πίπα.

— Μὲ τὸ συμπάθειο, ἂν δὲν κάνω λάθος... πού πουλᾷνε ἐδῶ αὐγὰ γαϊδουριού;

Κ' ἐκεῖνος, ἀνθρώπος πού πουλοῦσε πεπόνια καὶ τὸν ἄρσες νά διασκεδάξῃ με τὸ ἀζημιώτο, τοῦ λέει:

— Καλὰ ἦρθες σὲ μένα. Ἐγὼ πού λάω τὰ καλλίτερα κ' ἔχω χίλιον λογιῶν. Γιὰ ἰδές τα ἐκεῖ μέσα ἀραδιασμένα. Εἴρω ἐγὼ ποῖό σου κάνει ἀπ' αὐτά.

Τὴ γαϊδουρίτσα μου δὲν τη ξεκάνω οὔτε γιὰ χίλια τάλ्लαρα. Κάθε αὐγὸ τῆς, πού λές, κ' ἕνα γαϊδουράκι. Καὶ τί γαϊδουράκι; Ἐτοῖς νάχωμε καλὸ, 'στὴ στιγμή πού βγαίνει ἀπὸ ταῦτό, πηδαίει καὶ τρέχει σὺν ἄερας. Ὅλοι ἀπὸ μένα ἀγοράζουν. Κόπιασε τώρα μέσα νά διαλέξωμε ἕνα καλὸ.

Μπάκει τὸν καλὸ σου τὸν Τζανέτο μέσα, καὶ του δείχνει ἕνα μεγάλο καὶ γυαλιστερό πεπόνι.

— Νά, τοῦ λέει, τοῦτο κάνει. Ἄν μπορέσης καὶ το κλωσσιάσης καλὰ, θὰ βγάλῃς ἕνα γαϊδουράκι πρῶτης τάξης. Μονάχα δυὸ ἡμερώνυχτα, καὶ θὰ βγῇ. Πρέπει ὁμως νά το πέρνῃς μαζί σου 'στὸ κρεβάτι σου, καὶ μὲ τὴ ζεστασιά θὰ πεταχτῇ ἕνα γαϊδουράκι σὺν καὶ σένα... μεγάλο καὶ σέλιτο. Ναι, νά σε χαρῶ!

— Κοί πόσο το πουλᾷς;

— Ἐχω ξεκοιμημένη τιμὴ, μὰ γιὰ τὸ χατηρί σου, δὲν πειράζει, ὅσο ἐξῆ φράγκα μονάχα... Μὴν κάνης παζάρια! τὰ πολλά λόγια εἶνε φτώχεια... Ἐλα, ὅσο πάντε φράγκα καὶ πάρτο, γιὰτὶ θέλω νά σε ξαναἰδῶ. Νά προσέξῃς ὁμως μὴ σου σπάς. Ἄκους;

— Καλὰ... καλὰ... ὁ Θεὸς νά σε πολυχρονᾷ. Μὲ συμπάθειο, ἂν δὲν κάνω λάθος...

Καὶ ὁ Τζανέτος πῆρε τὸ αὐγὸ, πλήρως τὰ πέντε φραγκάκια, τῶθαλε μὲ προσοχὴ 'στὸν κόρφο του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ χωριὸ του. Τὸ ἕνα του χέρι τὸ εἶχε πάντα ἀκουμπισμένο 'στὸ πολυτιμὸ αὐγὸ, καὶ μὲ τὸ αἰλοκρατοῦσε σφιχτὰ τὸ χαλινάρι τοῦ νοίκιασμένου γαϊδουριού. Ἐτοῖς τραβοῦσε ἤσυχα καὶ γεμάτος χαρὰ συλλογίζοταν: « Τί θὰ βγῇ τάχα; Γαϊδουράκι ἢ γαϊδουρίτσα; Ὁ πουλητὴς μοῦπε πὼς θὰνε γαϊδουράκι! μὰ ἐγὼ ἤθελα καλλίτερα γαϊδουρίτσα, γιὰτὶ θὰ μοῦκανε αὐγὰ, καί, καθὼς εἶδα, εἶνε ἕνα καλὸ εἰσόδημα. »

Μὰ ἐκεῖ, σὺν νά ἦταν διαβολικὴ πεί-

ραξί, βλέπει ὁ γαϊδάρκος του τὸν ἴσκιο τῶν αὐτιῶν του χάμω 'στὴ γῆ, τρομάζει, καὶ ἀρχίζει τὸ τρέξιμο καὶ τοὺς κλωτσούς... Ὁ, τὸ φτωχὸ τὸν Τζανέτο, τί ἐπαθε! Σὲ λίγο ἦταν πεσμένος καὶ συγκυλισμένος κάτω 'στὸ χῶμα! δόξα σοι ὁ Θεὸς ὁμως, ἔπεσε ἀλαφρὰ καὶ δὲν ἐπαθε τίποτα.

Ἄμῃ τ' αὐγὸ; — ἔτσι δὲν σοῦρχεταί νὰ μ' ἐρωτήσης, Νίτσα; — Ἄ, ταῦτό, σὺν τρογγυλὸ πού ἦταν, κύλισε πολὺ μακρύτερα καὶ χτύπησε ἐπάνω σὲ μιά μεγάλη πέτρα, πού ἦταν 'στὴ ρίζα ἐνὸς χαμῶδενδρου... Καὶ τότες ἀξάφνα ὁ Τζανέτος βλέπει ἀπὸ τὰ χαμῆκλαδα πού ἔπεσε ταῦτό, νά ξεπεταχθῇ ἕνας λαγός, νὰ τρέξῃ, νὰ τρέξῃ... καὶ νὰ χαθῇ μέσα 'στὸ λόγγο.

— Ὁ, Παναγιά μου! ἐφώναξε ὁ Τζανέτος. Τί αὐγὸ πού ἦταν! Τί γαϊδουράκι εἶχε μέσα του! Τί εὖμορφα αὐτιά πού τα εἶχε! Καὶ πὼς ἔτρεχε! ... Νά ξεῦρε τοῦλάχιστο τὸ δρόμο νά πᾶν σπῆτι μου... Ἄλλὰ πού! ὁ καλὸ μου τὸ κλέψουν 'στὸ δρόμο... Ὁ, συφορά μου! κί ἄλλα πέντε φράγκα θὰ δώσω!..

Καὶ ὁ Τζανέτος κθαλίκεψε πάλι καὶ γύρισε πίσω, γιὰ νὰγοράσῃ ἄλλο αὐγὸ. Καὶ 'στὸ δρόμο — δρόμο λογάριαζε, πὼς, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, 'στὴν ἐπιστροφή πρέπει νά σέρνῃ τὸ νοίκιασμένο γαϊδουρί ἀπ' τὸ καπίστρι...
Σ' ἄρσες, Νίτσα; — Ἐ, πήγαίτε τώρα νὰ πλαγιάσης, καὶ ἕνα πᾶρης πρῶτο βραβεῖο 'στὴ Διάπλασι, θὰ σου πῶ ἕνα ἄλλο παραμῦθον, πολὺ ὠραιότερο. Καλὴ νύχτα, Νίτσα μου.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ — ΓΙΑΝΝΗΣ

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ

Θὰ ἐκδοθῇ τὸν 18 Δεκεμβρίου:

“Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ,”

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ L. T. MEADE ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΨΗΛΟΥ ΕΠΙΘΥΜΙΑΙ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΛΓΑΣ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΑΣ Α. ΣΩΜΑΚΗ

Τόμος ἐκτάντων πολυτελείας μετὰ ἐξήκοντα εἰκονογραφιών καὶ χρωματιστῶν ἐξωφύλλων.

Ἐκδόσις πρωτοφανῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα. Μοναδικὸν ἔδρον τοῦ νέου ἔτους 1900.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ: Ἄδελτος φρ. πέντε (β). Αἰσιμῶς χρυσόδελτος φρ. ἐπτὰ (γ).

Εἰς 10 ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐγγραφησόμενων, θὰ δωρηθῶν διὰ κλήρου βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας, κατ' ἐκλογὴν ἐκάστου τῶν κληρωθῶσόμενων, ἀξίας ἐν ὅλῳ φράγκων 200.

Εἰς 10 ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐγγραφησόμενων, θὰ δωρηθῶν διὰ κλήρου βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας, κατ' ἐκλογὴν ἐκάστου τῶν κληρωθῶσόμενων, ἀξίας ἐν ὅλῳ φράγκων 200.

Εἰς 10 ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐγγραφησόμενων, θὰ δωρηθῶν διὰ κλήρου βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας, κατ' ἐκλογὴν ἐκάστου τῶν κληρωθῶσόμενων, ἀξίας ἐν ὅλῳ φράγκων 200.

Εἰς 10 ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐγγραφησόμενων, θὰ δωρηθῶν διὰ κλήρου βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας, κατ' ἐκλογὴν ἐκάστου τῶν κληρωθῶσόμενων, ἀξίας ἐν ὅλῳ φράγκων 200.

Εἰς 10 ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐγγραφησόμενων, θὰ δωρηθῶν διὰ κλήρου βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας, κατ' ἐκλογὴν ἐκάστου τῶν κληρωθῶσόμενων, ἀξίας ἐν ὅλῳ φράγκων 200.

Εἰς 10 ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐγγραφησόμενων, θὰ δωρηθῶν διὰ κλήρου βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας, κατ' ἐκλογὴν ἐκάστου τῶν κληρωθῶσόμενων, ἀξίας ἐν ὅλῳ φράγκων 200.

Εἰς 10 ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐγγραφησόμενων, θὰ δωρηθῶν διὰ κλήρου βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μας, κατ' ἐκλογὴν ἐκάστου τῶν κληρωθῶσόμενων, ἀξίας ἐν ὅλῳ φράγκων 200.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παρά τὸν νεκρῶνα ἐνὸς Οἰκοτροφεῖου, διάλογος μεταξὺ δύο μαθητῶν:

— Ἄχ! τί εὐτυχισμένα πού θὰ εἶνε τὰ ἀραπάκια!...

— Γιατί;

— Ἄμ' αὐτὰ δὲν θὰ ἔχουν ἀνάγκην νὰ πλύνωνται κάθε πρωὶ μὲ τέτοιον κρῦο...
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσόφραου

— Γιατί, παιδί μου, 'στὸ τραπέζι, πρὶν ἀρχίσαμε, κάνουμε τὸ σαυρὸ μας;

— Για νὰ μας βᾷξῃ ἡ μαμὰ περισσότερο φαγί.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοκομάντου Αἰγιάλου

— Ἄχ! τί εὐτυχισμένα πού θὰ εἶνε τὰ ἀραπάκια!...

— Γιατί;

— Ἄμ' αὐτὰ δὲν θὰ ἔχουν ἀνάγκην νὰ πλύνωνται κάθε πρωὶ μὲ τέτοιον κρῦο...
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοκομάντου Αἰγιάλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1900.

Εἰς τὸ ποικιλεπὲς ἀνάστημα θὰ συνδρομηθῇ ἡ τακτικὴ ἀνάλησις τῶν συνδρομητῶν διὰ τὸ 1900 καὶ θὰναγγελοῦν αἱ μεγάλα καὶ σπουδαιότατα καινοτομίας τοῦ νέου ἔτους. Ἀπὸ σήμερον δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἶπω τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ὅτι σᾶς ἐτοιμάζω τὴν πλέον μεγάλην καὶ τὴν πλέον εὐχάριστον ἐκπλαγήην. Εἶνε κατὶ ἀνώτερον παντός ὅ, τι φαντάζεσθε καὶ περιμένετε. Θὰ ἰδῆτε.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Σήμερον οἱ φίλοι μου τὸν φάλλον μὲ στίχους. Ἴδου μερικὸ ἀπὸ τὸ ποιητικὸν τὸ καλλικελάδου Πιηροῦ τῆς Ἐρημίου [ΕΕΕ].

Τοῖου! τοῖου! τοῖου! τοῖου! τῆς Ἐρημίου τὸ Πουλί Εἰς τοῦ βένδρου του καὶ πάλι τὰ κλαδιὰ γλυκολαεῖ. Ψάλλον κ' ὅλα τὰ πουλάκια μὲ χαρούμενη ψυχῇ, Κ' ἡ φαῖθη λαλιὰ των εἶνε εἰς τὸν Πλάστην προσέχου.

Ναὶ θερμῶς παρακαλοῦνε τὸ οὐράνιον Πατέρα, Τὴν καλὴ Βασίλισσά μας, πού φροντίζει 'σὰν Μητέρα. Για τὰ Ἑλληνόπουλά τῆς, καὶ βιβλίον τοῦς χαρίζει, Πάντοτε νά Τὴν φυλάττῃ καὶ νά Τὴν πολυχρονίξῃ.

Ἀγγελοῦ Ἀγάπης εἶνε, Ἀγγελοῦ Ἀγάπης δίνει!

Ἴδου καὶ δύο τετράστιχα ἀπὸ τὸ ποιητικὸν τοῦ ἐνθουσιώδους Ἀστέρου τοῦ Βέγα [ΕΕΕ] τὸ ὁποῖον μού ἐστειλε μὲ τὸν ἕνα ὠραϊοτάτην ἐπιστολήν, ἡγετιμὴν μὲ τὸν Μίανον: Ἀγγελοῦ Ἀγάπης, ὄνομα γλυκὺ Ὅνομα πού χύνει 'στὴν ψυχὴν γαλήνη, Πού χεῖτ' ἐστὶ ὅσα ὅπως μουσικῆ Ὀυρανια, θεία, πού τὸ πᾶν ἠδύνει.

Τίτλος πού μαγεύει καθενὸς καρδιά, Γιατὶ φανερόν ἐστι περιέχει, Ἐν τερπνῶν βιβλίον, πού εἰς τὰ παιδιὰ, Ἡ μικρὰ ἢ μεγάλα, ὄφελος παρέχει.

Καὶ οἱ συνδρομητῆται ἐγγράφονται πολυπληθεῖς, καὶ ὁλοὶ σπεύδουσιν νὰ ἐξαφαλισθῶν ἐν ἀντίπῳ του θαυμασίου αὐτοῦ βιβλίου, τοῦ τῶσον πολυτιμοῦ, τοῦ ὁποῖου καὶ ἡ τιμὴ εἶνε ἀσχετικῶς ἐλαχίστη. Βέβαια εἶνε ὀλίγον ἀκριβώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τόμους τῆς Βιβλιοθήκης: ἀλλὰ εἶνε καὶ ὁλοὶ λαμπρότερον, ὡς ἐν ἐδατηρεῖτο ἡ ἴδια ἀναλογία, ἔκπεσε νὰ τιμᾶται δέκα ἢ δεκαπέντε φράγκα. Τὸ ἔκτακτον σχῆμα, τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων, ἡ ποιότης τοῦ χάρτου, ἡ πολυτέλεια τοῦ ἐξωφύλλου καὶ τοῦ περικαλύμματος, ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν τόσα ἔξοδα, ὡστε εἶνε ζητήματα ἂν θὰ καλυφθῶν καὶ δταν ἀκόμη ἔλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου ἐκδοθέντων. Ἄλλ' ἐκείδω τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης παραδέχουσα τὴν ὑλικὴν ζημίαν, χάριν τοῦ ἡθικοῦ κέρδους: καὶ δι' αὐτὸ ὄρισα τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου ὡσφ τὸ δυνατόν μικρότεραν.

Καὶ οἱ συνδρομητῆται ἐγγράφονται πολυπληθεῖς, καὶ ὁλοὶ σπεύδουσιν νὰ ἐξαφαλισθῶν ἐν ἀντίπῳ του θαυμασίου αὐτοῦ βιβλίου, τοῦ τῶσον πολυτιμοῦ, τοῦ ὁποῖου καὶ ἡ τιμὴ εἶνε ἀσχετικῶς ἐλαχίστη.

Βέβαια εἶνε ὀλίγον ἀκριβώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τόμους τῆς Βιβλιοθήκης: ἀλλὰ εἶνε καὶ ὁλοὶ λαμπρότερον, ὡς ἐν ἐδατηρεῖτο ἡ ἴδια ἀναλογία, ἔκπεσε νὰ τιμᾶται δέκα ἢ δεκαπέντε φράγκα. Τὸ ἔκτακτον σχῆμα, τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων, ἡ ποιότης τοῦ χάρτου, ἡ πολυτέλεια τοῦ ἐξωφύλλου καὶ τοῦ περικαλύμματος, ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν τόσα ἔξοδα, ὡστε εἶνε ζητήματα ἂν θὰ καλυφθῶν καὶ δταν ἀκόμη ἔλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου ἐκδοθέντων. Ἄλλ' ἐκείδω τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης παραδέχουσα τὴν ὑλικὴν ζημίαν, χάριν τοῦ ἡθικοῦ κέρδους: καὶ δι' αὐτὸ ὄρισα τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου ὡσφ τὸ δυνατόν μικρότεραν.

Βέβαια εἶνε ὀλίγον ἀκριβώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τόμους τῆς Βιβλιοθήκης: ἀλλὰ εἶνε καὶ ὁλοὶ λαμπρότερον, ὡς ἐν ἐδατηρεῖτο ἡ ἴδια ἀναλογία, ἔκπεσε νὰ τιμᾶται δέκα ἢ δεκαπέντε φράγκα. Τὸ ἔκτακτον σχῆμα, τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων, ἡ ποιότης τοῦ χάρτου, ἡ πολυτέλεια τοῦ ἐξωφύλλου καὶ τοῦ περικαλύμματος, ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν τόσα ἔξοδα, ὡστε εἶνε ζητήματα ἂν θὰ καλυφθῶν καὶ δταν ἀκόμη ἔλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου ἐκδοθέντων. Ἄλλ' ἐκείδω τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης παραδέχουσα τὴν ὑλικὴν ζημίαν, χάριν τοῦ ἡθικοῦ κέρδους: καὶ δι' αὐτὸ ὄρισα τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου ὡσφ τὸ δυνατόν μικρότεραν.

Βέβαια εἶνε ὀλίγον ἀκριβώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τόμους τῆς Βιβλιοθήκης: ἀλλὰ εἶνε καὶ ὁλοὶ λαμπρότερον, ὡς ἐν ἐδατηρεῖτο ἡ ἴδια ἀναλογία, ἔκπεσε νὰ τιμᾶται δέκα ἢ δεκαπέντε φράγκα. Τὸ ἔκτακτον σχῆμα, τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων, ἡ ποιότης τοῦ χάρτου, ἡ πολυτέλεια τοῦ ἐξωφύλλου καὶ τοῦ περικαλύμματος, ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν τόσα ἔξοδα, ὡστε εἶνε ζητήματα ἂν θὰ καλυφθῶν καὶ δταν ἀκόμη ἔλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου ἐκδοθέντων. Ἄλλ' ἐκείδω τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης παραδέχουσα τὴν ὑλικὴν ζημίαν, χάριν τοῦ ἡθικοῦ κέρδους: καὶ δι' αὐτὸ ὄρισα τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου ὡσφ τὸ δυνατόν μικρότεραν.

Βέβαια εἶνε ὀλίγον ἀκριβώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τόμους τῆς Βιβλιοθήκης: ἀλλὰ εἶνε καὶ ὁλοὶ λαμπρότερον, ὡς ἐν ἐδατηρεῖτο ἡ ἴδια ἀναλογία, ἔκπεσε νὰ τιμᾶται δέκα ἢ δεκαπέντε φράγκα. Τὸ ἔκτακτον σχῆμα, τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων, ἡ ποιότης τοῦ χάρτου, ἡ πολυτέλεια τοῦ ἐξωφύλλου καὶ τοῦ περικαλύμματος, ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν τόσα ἔξοδα, ὡστε εἶνε ζητήματα ἂν θὰ καλυφθῶν καὶ δταν ἀκόμη ἔλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου ἐκδοθέντων. Ἄλλ' ἐκείδω τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης παραδέχουσα τὴν ὑλικὴν ζημίαν, χάριν τοῦ ἡθικοῦ κέρδους: καὶ δι' αὐτὸ ὄρισα τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου ὡσφ τὸ δυνατόν μικρότεραν.

Βέβαια εἶνε ὀλίγον ἀκριβώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τόμους τῆς Βιβλιοθήκης: ἀλλὰ εἶνε καὶ ὁλοὶ λαμπρότερον, ὡς ἐν ἐδατηρεῖτο ἡ ἴδια ἀναλογία, ἔκπεσε νὰ τιμᾶται δέκα ἢ δεκαπέντε φράγκα. Τὸ ἔκτακτον σχῆμα, τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων, ἡ ποιότης τοῦ χάρτου, ἡ πολυτέλεια τοῦ ἐξωφύλλου καὶ τοῦ περικαλύμματος, ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν τόσα ἔξοδα, ὡστε εἶνε ζητήματα ἂν θὰ καλυφθῶν καὶ δταν ἀκόμη ἔλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου ἐκδοθέντων. Ἄλλ' ἐκείδω τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης παραδέχουσα τὴν ὑλικὴν ζημίαν, χάριν τοῦ ἡθικοῦ κέρδους: καὶ δι' αὐτὸ ὄρισα τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου

